

om det er Lærlinge i Almindelighed, eller om det kun er dem, for hvem der er sluttet Lærelseskontrakt førend de naa 18 Aar. Det ærede Medlem mente, at det stod i Lovforslaget, det var jo ganske klart, at, naar det nævnes, at det er for Personer under 18 Aar, er der ingen Andre, der falder ind derunder. Jeg tror imidlertid ikke, det er saa ganske klart, som det ærede Medlem udtalte. Jeg skal nu ikke nøiere fordybe mig i en Undersøgelse deraf. Jeg vil kun henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa de Forhandlinger, som fandt Sted i Landstinget for nogle Aar tilbage, og paa den Udtalelse, som da fremkom fra Landstingets Ordfører, som endda til Overflod er juridisk Professor, der vel dog maa have Indsigt i disse Forhold, og han stod aldeles i Modstrid med det ærede Medlem. Med den ærede Formands Tillabelse skal jeg oplæse et Par Linier, kun et Par Linier af, hvad Landstingets Ordfører da udtalte. Først sagde han: „og dernæst har jo ogsaa iøvrigt Forslagets Regler ikke indskrænket sig til Personer under 18 Aar, nei, det angaar Lærlinge ganske i Almindelighed,“ og længere nede tilføjer han: „Det vilde være en juridisk Konfusion uden Lige, hvis man vilde fastsætte eet Indbegreb af Regler for Personer under 18 Aar, der ere antagne som Lærlinge, og et andet for Personer over 18 Aar, naar de blive antagne som Lærlinge.“ Den ærede Landstingsordfører mener altsaa, at det er en juridisk Konfusion. Jeg skal dernæst omtale en Bemærkning, som det ærede Medlem fra Christianshavn (Chr. Jensen) fremdrog. Han mente, at den Undtagelsesbestemmelse, at de Mestre, der ikke have aflagt Svendeprov, ikke maa modtage Lærlinge, absolut burde bibeholdes, og hvorfor bør den bibeholdes? So, fordi man skulde være garanteret for, at Mesteren kunde bibringe en saa god Uddannelse i sit Fag, som muligt; men hvilke Garantier have vi derigjennem? Det er jo dog indrømmet, at Mestrene i de allerfleste Tilfælde slet ikke personlig lede Lærlingens Uddannelse. Og hvis dette var Tilfældet, hvorfor saa ikke ogsaa indsætte en Bestemmelse om, at Fabrikanterne, som ikke have aflagt Svendeprov, og som slet ikke forstaa sig paa den Bestilling, som de give sig af med — de forstaa sig i Reglen kun paa Regnskab, de forstaa at lede det, men selve Fabrikationen er de som oftest ikke inde i — hvorfor skulde vi saa ikke have en Bestemmelse om, at de heller ikke maa have Lærlinge? Hvordan gaar det Lærlingen paa det Punkt? Der stille vi dem efter det ærede Medlems Mening aldeles værgeløse. Jeg tror ikke, at vi af den Grund ere nødte til

at bibeholde denne Bestemmelse. Nei, jeg ser anderledes derpaa. Naar dette er kommet ind i Loven, er det ene og alene for derigjennem at tvinge saa Mange som mulig til at aflægge Svendeprov, og deri er jeg for saa vidt enig med Loven. Jeg ønsker ogsaa, at saa Mange som mulig aflægge Svendeprov, men jeg tror, at denne Bestemmelse i andre Retninger vil medføre Skade, uden at Virkningen gjør nogen Gavn i den Retning, som det ærede Medlem tilføjede.

Indenrigsministeren (Singerslev):

Jeg tror at turde sige, at en Del af de Indvendinger, der ere fremsatte mod Lovforslaget, maa bero paa, at man ikke ret har set paa, hvad Forslaget egentlig tilsigter. Ærede Medlemmer vilde jo erindre, at Forslaget iøvrigt har foreligget her tidligere, og at der kun er slet ganske saa Ændringer i det denne Gang. Det var vel det Naturligste for mig at bygge videre paa det Grundlag, som har foreligget tidligere, og jeg antager, at det ogsaa den Gang blev fuldkomment fastslaaet, at det, man her gjør, er ikke at give tvingende Bestemmelser, det er ikke det at give Bestemmelser, der skulle gjælde, det er kun at give Bestemmelser, der kunne komme til at gjælde for dem, som frivillig vilde underkaste sig dem. Som betjendt er det ad Frivillighedens Vej lykkedes at træde ikke saa lille et Stykke ind paa den Vej, gennem Foreningen for Lærlinges Uddannelse her i Kjøbenhavn og dens Filialer i Provindsjerne, og derved er Dusket kommet frem, tildels ogsaa gennem Arbejdskommissionen, om at forsøge at gaa videre ad den Vej. Hvorfor vil man nu gjøre Forsøg paa at komme ind paa den Vej? Det er i Erkjendelse af, at Næringsloven af 1857 havde virket for opløsende paa Forholdene. Naar det ærede Medlem sagde, at Forholdene vilde blive endnu mere opløste, hvis man vedtager dette, tror jeg ikke, det er tænkeligt, thi i den Retning tror jeg, at vi ere komne saa langt, som vi behøve og kunne vente at komme. Ved at fæstne Forholdet mellem Mester og Lærling haabede man at komme til en bedre og sikkrere Uddannelse, og for de Mestre og Lærlinge, som selv ønskede at knytte et saadant Forhold, haaber man at komme til Dels bort fra det, at Lærlingen bør udenfor Mesterens Hus og staa i et løst Forhold til ham, samt endelig i højere Grad end nu at virke hen til Værkstedsarbejde i Stedet for det nuværende mere løse Forhold, at man arbejder hver for sig, hvilket i mange Henseender er uheldigt. Jeg skal gjerne indrømme, at det